

[Hækkerup.]

søge Hjælpekasseloven ændret saaledes, at man kunde tilstoppe den Kilde, hvorigennem der kan ydes Hjælp uden Fattigvæsenets Stempel. Det er altsaa denne Henstilling, den højtærede Minister har fulgt ved at fremsætte det foreliggende Lovforslag. Det er jo ogsaa, maa jeg indrømme, i Overensstemmelse med den almindelige konservative Politik. Det undrer mig for saa vidt ikke, jeg forstaar særdeles vel Hensigten: Lovgiverne, som ikke har Nøden og Trangen saa direkte for Øje som Hjælpekassernes Bestyrelser, skal vedtage en Lov, der hindrer Hjælpekassebestyrelsernes Medlemmer i at tage de nødvendige menneskelige Hensyn. Det er nemlig saadan ude i det praktiske Arbejde i Hjælpekasserne, at der i Almindelighed ingen Forskel er i Villien til at yde det nødvendige, hvad enten man er Socialdemokrat, konservativ eller Venstremænd — naar Mennesker staar overfor den menneskelige Nød, tvinges de til at tage menneskelige Hensyn. Men det er dette, man vil hindre ved Vedtagelsen af et Lovforslag som dette. Man kan derved skubbe de nødlidende fra sig, lukke Øjenene for Trangen og derved lette Ansvaret for dem, der staar med Ansvaret ude i det praktiske Arbejde. Jeg skal ogsaa erkende, at dette Forslag er en Indrømmelse til en Stemning og en Strømning, som i nogen Grad er oppe i Tiden. Det er en Indrømmelse til den sociale Uforstand, den borgerlige Stupiditet og den hovne Overklassevigtighed, som navnlig samler sig i den saakaldte Skatteborgerforening og kommer til Udtryk i denne Forenings Organ.

Disse almindelige Bemærkninger refererer sig særlig til Lovforslagets Tendens, saaledes som den er udtrykt i §§ 2 og 4. Jeg skal nu tillade mig at omtale enkelte af disse Paragraffers Bestemmelser lidt nærmere.

I § 2 fastsættes Maksimum for den Ydelse, som Kommunalbestyrelserne maa bevilge Hjælpekasserne, til 3 Kr. 50 Ø. pr. Indbygger i København, faldende til 1 Kr. pr. Indbygger i Landkommunerne. Der er i de Oplysninger, som ledsager Lovforslaget, ingen Begrundelse for en saadan Forskel. Af Bilagene ses det, at Københavns Kommune hidtil ikke har været den Kommune, hvor Hjælpekasseydelsen har været højest, adskillige Købstadkommuner staar højere. Der er ingen Redegørelse for Landkommunerne, men det er i hvert Fald sagt mig, at der findes rene Landkommuner, hvor man i indeværende Aar har maattet bevilge indtil 10 Kr. pr. Indbygger. Begrundelsen

for den store Forskel, som er udtrykt i § 2 med Hensyn til Kommunalbestyrelsernes Ret til at bevilge Tilskud, forekommer mig derfor at svæve helt i det blaa. En Betingelse for, at Forslaget kan blive nogenlunde antageligt, maa i hvert Fald være, at denne Skala bliver forandret og forhøjet. København, som altsaa er den Kommune, der kan yde mest, vil efter Lovforslaget kunne bevilge 2 055 000 Kr. om Aaret til Hjælpekassen, men for indeværende Aar har Københavns Kommune maattet bevilge 4 415 000 Kr. Dertil kommer, at i Halvdelen af Aaret er der jo her i København som alle andre Steder blevet udbetalt ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse; hvis den havde været bortfaldet hele Aaret, vilde Hjælpekassens Udgifter ganske naturligt være blevet betydeligt større. Lovforslagets Vedtagelse vil da betyde, at Københavns Kommune kun kan yde mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af, hvad den nu yder.

Hvad Forholdet i andre Kommuner angaar, skal jeg nøjes med at nævne den Kommune, jeg kender bedst, Ringsted Kommune. Den vil efter Lovforslaget kunne bevilge 14 000 Kr. til Hjælpekassehjælp, og naar vi tager det hele med, altsaa ogsaa det Tillæg af 20 pCt., som vi skal indhente Indenrigsministerens Tilladelse til, kommer vi op paa et Beløb af 16 800 Kr. I indeværende Aar har Ringsted Kommune imidlertid i ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse og i Hjælpekassehjælp anvendt 46 000 Kr. Det vil altsaa sige, at den fremtidig kun kan anvende henimod $\frac{1}{3}$ af, hvad der er anvendt i indeværende Aar. Og saa har Ringsted dog, som jeg før har fremhævet, i indeværende Vinter iværksat betydelige offentlige Arbejder, som ikke er strengt nødvendige, til et Beløb af 54 000 Kr., Arbejder, som vil give 4 600 Arbejdsdage. Man kan sige, og det vil maaske ogsaa blive sagt som en Undskyldning for den Nedsikring, man her vil søge gennemført, at Kommunerne kan lette Hjælpekassernes Udgifter ved at sætte Arbejder i Gang. Dette kan ogsaa gælde for en Del Kommuner i nogle Aar. I de Kommuner, jeg kender bedst, har man i flere Aar iværksat betydelige Arbejder, men man kan jo ikke blive ved at finde Arbejder, for hvis man lader udføre offentlige Arbejder, som ikke er nødvendige og ikke bliver nødvendige i den første Snees Aar, vil det jo sige, at Værdien af disse Arbejder er opædt, inden Kommunerne nogen Sinde kan begynde at hente Værdien hjem. Derimod kan Staten, som raader for hele Landet, sikkert finde Steder, hvor der med Kraft, med Virkning og økonomisk Fordel